

Arrest

nr. 208 195 van 24 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2012 huwt de verzoekende partij met dhr. J.V.C., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 24 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum in het kader van een gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.3. Op 31 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij het in punt 1.2. gevraagde visum geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op datum van 24/08/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geword en op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door(...), om haar echtgenoot in België, Mijnheer V.C.J. (...), geboren op (...)1963, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens art. 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een KBC-rekeninguittreksel + een overzicht van uitgevoerde trans acties op een BPost-card voorlegde.

Louter op basis van een overzicht van bankverrichtingen en transacties kan niet aangenomen worden dat Mijnheer V.C.J. (...) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Rekeninguittreksels kunnen geenszins aangenomen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door de bevoegde instanties of werkgevers.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een 'Aanslagbiljet Personenbelasting en Aanvullende belastingen - Inkomsten 2015' voorlegde. Echter zijn deze inkomsten verworven in 2015 niet als recente inkomsten te beschouwen.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een Arbeidsovereenkomst voorlegde aangevuld met 2 loonfiches die betrekking hebben op een tewerkstelling bij de CV (...) te Mechelen dewelke beëindigd werd op 30/09/2017. Bijgevolg kunnen de voorgelegde loonfiches niet aangenomen worden daar zij betrekking hebben op een afgesloten contract waardoor deze dus niet als bewijs kunnen dienen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Overwegende dat, na telefonisch contact met de CV (...), blijkt dat Mijnheer V.C.J. (...) een verlenging van deze arbeidsovereenkomst zou hebben bekomen voor de periode 01/10/2017 tot 30/06/2018. Vooreerst betreft dit een verlenging van bepaalde duur tot slechts 30/06/2018 waarbij er geen garantie wordt gegeven dat deze overeenkomst in de toekomst nog eens zal worden verlengd zodat de stabiliteit van de eruit voortvloeiende inkomsten niet wordt bewezen. Voorts werd meegedeeld dat Mijnheer V.C.J. (...) sinds 15/11/2017 arbeidsongeschikt is voor onbepaalde tijd zonder behoud van loon zodat hij terugvalt op zijn invaliditeitsuitkering zoals hieronder beschreven.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een 'Overzicht Uitkeringen' door het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds voorlegde. Hieruit blijkt dat hij een gemiddeld maandelijks invaliditeitsuitkering ontvangt van ongeveer € 972,06 netto (bruto € 1.022,06), Dit bedrag wordt met ingang van 01/01/2018 nog verminderd met 10% (volgens info van Het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds) zodat hij slechts ongeveer €900 zal ontvangen.

Bijgevolg toont Mijnheer V.C.J. (...) niet aan dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (1.415,58 €/maand). Een dergelijke gemiddeld inkomen stelt hem niet in staat voor zichzelf en voor zijn familie een minimum aan waardigheid te garanderen.

Overwegende dat, volgens het studie-onderzoek " Minibudget: Wat hebben gezinnen nodig om menswaardig te leven in België " uitgevoerd door de Universitaire Instellingen van Antwerpen en Luik (https://www.belspo.be/belspo/organisation/Publ/pub_ostc/AP/rAP40_2.pdf - een kopie van deze studie kan op eenvoudige vraag worden bekomen via mail : gh.visa@ibz.fgov.be) , de uitgaven van een koppel waarvan één iemand een invaliditeitsuitkering ontvangt belopen tot 1.219,00€ (zie pagina 428 van de studie).

Overwegende dat de inkomsten van Mijnheer V.C.J. (...) ver beneden dit bedrag liggen;

Bijgevolg toont Mijnheer V.C.J. (...) niet aan dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, om tegemoet te komen aan de noden van een gezin van 2 personen, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Mijnheer V.C.J. (...) toont dus niet op afdoende wijze aan over toereikende bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen, en di e

voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.'

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 26/08/2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referent in België het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende huisvesting beschikt om zijn familie op te vangen. Om te bewijzen dat de referent in België over voldoende huisvesting beschikt dient hij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een weerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...) een eigendomsakte voorlegde met vermelding van het volgend adres: H. (...) te Lier. Echter is hij sinds 08/04/2016 gedomicilieerd op volgende adres: C. (...) te 2500 Lier. Gezien het adres weergegeven op de voorgelegde eigendomsakte niet overeenstemt met het adres waarvan zijn Rijksregister melding maakt en het vermelde adres in het Rijksregister als hoofdverblijfplaats wordt beschouwd, heeft Mijnheer V.C.J. (...) niet aangetoond over voldoende huisvesting te beschikken waardoor de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn.

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM).

Het eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Overwegende dat vertoogster op datum van 24 augustus 2017 een aanvraag indiende om te worden gemachtigd tot de toegang tot het grondgebied en gezinshereniging met haar echtgenoot de heer V.C.J. (...), van Belgische nationaliteit, geboren op 28 november 1963 en dit binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

"Artikel 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Overwegende dat artikel 40bis §2, eerste lid, 1° voorziet dat het gaat om de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Overwegende dat vertoogster gehuwd is met de heer V.C.J. (...) en daarom binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 verzocht om gezinshereniging;

Overwegende dat de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 om te kunnen genieten van de toepassing van dit artikel de volgende zijn:

“ Artikel 40ter

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

[...]”8

Overwegende dat in bijlage bij de bestreden akte houdende de ingekorte tekst van de beslissing het beslissingsformulier familiale hergroepering in extenso wordt gevoegd;

Dat het volledige beslissingsformulier familiale hergroepering gemotiveerd is als volgt:

“ [...]

Beslissing:

Commentaar: Op datum van 24/08/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw P.K. (...), geboren op 17/08/1981, van Thaise nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer V.C.J. (...), geboren op 28/11/1963, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens art. 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een KBC-rekeninguittreksel een overzicht van uitgevoerde transacties op een BPost-card voorlegde.

Louter op basis van een overzicht van bankverrichtingen en transacties kan niet aangenomen worden dat Mijnheer V.C.J. (...)over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Rekeninguittreksels kunnen geenszins aangenomen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door de bevoegde instanties of werkgevers.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...)ter staving van zijn bestaansmiddelen een 'Aanslagbiljet Personenbelasting en Aanvullende belastingen - Inkomsten 2015' voorlegde. Echter zijn deze inkomsten verworven in 2015 niet als recente inkomsten te beschouwen.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...)ter staving van zijn bestaansmiddelen een Arbeidsovereenkomst voorlegde aangevuld met 2 loonfiches die betrekking hebben op een tewerkstelling bij de CV (...) te Mechelen dewelke beëindigd werd op 30/09/2017. Bijgevolg kunnen de voorgelegde loonfiches niet aangenomen worden daar zij betrekking hebben op een afgesloten contract waardoor deze dus niet als bewijs kunnen dienen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Overwegende dat, na telefonisch contact met de CV (...), blijkt dat Mijnheer V.C.J. (...)een verlenging van deze arbeidsovereenkomst zou hebben bekomen voor de periode 01/10/2017 tot 30/06/2018. Vooreerst betreft dit een verlenging van bepaalde duur tot slechts 30/06/2018 waarbij er geen garantie wordt gegeven dat deze overeenkomst in de toekomst nog eens zal worden verlengd zodat de stabiliteit van de eruit voortvloeiende inkomsten niet wordt bewezen. Voorts werd meegedeeld dat Mijnheer V.C.J. (...)sinds 15/11/2017 arbeidsongeschikt is voor onbepaalde tijd zonder behoud van loon zodat hij terugvalt op zijn invaliditeitsuitkering zoals hieronder beschreven.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...)ter staving van zijn bestaansmiddelen een 'Overzicht Uitkeringen' door het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds voorlegde. Hieruit blijkt dat hij een gemiddeld maandelijks invaliditeitsuitkering ontvangt van ongeveer € 972,06 netto (bruto € 1.022,06). Dit bedrag wordt met ingang van 01/01/2018 nog verminderd met 10% (volgens info van Het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds) zodat hij slechts ongeveer €900 zal ontvangen.

Bijgevolg toont Mijnheer V.C.J. (...)niet aan dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (1.415,58 € /maand). Een dergelijke gemiddeld inkomen stelt hem niet in staat voor zichzelf en voor zijn familie een minimum aan waardigheid te garanderen.

Overwegende dat, volgens het studie-onderzoek " Minibudget : Wat hebben gezinnen nodig om menswaardig te leven in België " uitgevoerd door de Universitaire Instellingen van Antwerpen en Luik (https://www.belspo.be/beispo/organisation/Publ/pub_ostc/AP/rAP40_2.pdf - een kopie van deze studie kan op eenvoudige vraag worden bekomen via mail : gh.visa@ibz.fgov.be) , de uitgaven van een koppel waarvan één iemand een invaliditeitsuitkering ontvangt belopen tot 1.219,00€ (zie pagina 428 van de studie).

Overwegende dat de inkomsten van Mijnheer V.C.J. (...) ver beneden dit bedrag liggen;

Bijgevolg toont Mijnheer V.C.J. (...)niet aan dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, om tegemoet te komen aan de noden van een gezin van 2 personen, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Mijnheer V.C.J. (...)toont dus niet op afdoende wijze aan over toereikende bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de-Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek 111, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.'

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 26/08/2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referent in België het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende huisvesting beschikt om zijn familie op te vangen. Om te bewijzen dat de referent in België over voldoende huisvesting beschikt dient hij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont. Het voorleggen van. deze documenten creëert een weerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...)een eigendomsakte voorlegde met vermelding van het volgend adres: (...) te Lier. Echter is hij sinds 08/04/2016 gedomicilieerd op volgende adres: (...) te 2500 Lier. Gezien het adres weergegeven op de voorgelegde eigendomsakte niet overeenstemt met het adres waarvan zijn Rijksregister melding maakt en het vermelde adres in het Rijksregister als hoofdverblijfplaats wordt beschouwd, heeft Mijnheer V.C.J. (...) niet aangetoond over voldoende huisvesting te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)

Overwegende dat de wettelijke motivering binnen het kader van artikel 40ter zich in rechte motiveert als volgt:

“[...]”

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

□ Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2.

□ Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

□ Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

“[...]”

Overwegende dat de motivering in feite en in rechte zich derhalve beperkt tot twee punten als daar zijn:

1) De referentiepersoon Belgische onderdaan zou niet hebben aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals voorzien in artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15 december 1980;

2) De referentiepersoon zou geen bewijs overleggen dat hij of zij beschikt over behoorlijke huisvesting die zou toelaten het familielid of de familieleden, die de gezinshereniging hebben gevraagd, te herbergen;¹⁰

Overwegende dat de vaststellingen van de verwerende partij totaal niet stroken met de realiteit en wel integendeel volstrekt ingaan tegen het dossier zoals dit per drager werd overgemaakt door verzoekster alsook digitaal werd bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken door de raadsman van verzoekster en waaruit duidelijk blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende inkomsten en huisvesting;

Dat punt per punt verzoekster laat gelden dat:

1. Wat betreft de inkomsten van de referentiepersoon:

Overwegende dat de heer J.V.C. (...) zaakvoerder was van de BVBA V.C. (...) en op 21 december 2012 ontslag wordt verleend uit zijn zaakvoederschap alsook kwijting wordt gegeven voor zijn bestuur;¹¹

Dat daaropvolgend de heer J.V.C. (...) zijn aandelen overdroeg in de vennootschap mits de prijs van 50.000 euro op 4 januari 2016¹² en dat gedurende 100 maanden een bedrag van 500 euro wordt gestort hoofdens overname van het handelsfonds¹³;

Overwegende dat het hier gaat over een récurrente bron van inkomsten over een periode van meer dan 8 jaar ingaande vanaf januari 2016 wat niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat daarnaast de heer V.C. (...) ingevolge een hartkwaal erkend invalide is¹⁴ en hij beschikking heeft over een vervangingsinkomen van €39,31 per dag in de 6-dagen week¹⁵;

Dat daarnaast mits toestemming van de controlearts¹⁶ de echtgenoot van verzoekster werkt¹⁷ en zijn loonfiches heeft voorgebracht¹⁸ alsook zijn opeenvolgende personenbelastingen¹⁹;

Overwegende dat de arbeidsovereenkomst bij de CV (...) van 26 juni 2017²⁰ werd verlengd bij arbeidsovereenkomst van 1 oktober 2017 voorlopig tot en met 30 juni 2018;²¹

Overwegende dat de verwerende partij het verstaat om de werkgever te contacteren de CV (...) maar wel nalaat om bijkomende informatie te vragen dan wel behoorlijk de rekening te maken;

Dat inderdaad de verwerende partij manifest negeert de uitkering van het maandelijkse bedrag van 500 euro hoofdens de overname van het handelsfonds met een duurtijd van meer dan 8 jaar;

Overwegende dat het inkomen van de referentiepersoon dient te worden beschouwd als zijn inkomsten uit arbeid bij de CV (...) meer de uitkeringen van het VNZ en de afbetaling van de overname van het handelsfonds;

Dat de rekening zich derhalve maandelijks toestand januari 2018 zich stelt als volgt:

- Loon conform loonfiche netto: 22 €852,50

- Uitkeringen VNZ à rato van €39,98 bruto per dag in 6-dagen week²³: €1.079,46

- Maandelijksse betaling januari 2018 afkorting handelsfonds²⁴: €500,00

Totaal: €2.431,96

Overwegende dat derhalve de referentiepersoon beschikking heeft over een inkomen van meer dan €2.400,00 per maand en dat de récurrente aard van ieder van de inkomsten binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 vaststaat en ook in rekening moet worden gebracht;

Dat de referentiepersoon derhalve beschikt over manifest over voldoende inkomsten;

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen en schendt artikel 40ter juncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980;

2. Wat betreft de behoorlijke behuizing:

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de referentiepersoon geen bewijs zou overleggen dat hij zou beschikken over behoorlijke huisvesting die zou toelaten het familielid te herbergen en dat voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het onroerend goed verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat nalezing van de bestreden beslissing van het uitgebreide beslissingsformulier leert dat de verwerende partij zich beperkt tot een overgelegde eigendomsakte met als vermelding het adres H. (...) 161 te 2500 Lier;

Er wordt evenwel aangegeven dat het adres van de referentiepersoon C. (...) 36 zou zijn eveneens te 2500 Lier;

Overwegende dat de verwerende partij het volstaat om een uitgebreid budgettair onderzoek te doen en zelfs telefonisch contact te nemen met de werkgever maar wel nalaat om het adres na te kijken in welk geval duidelijk ware geweest dat ingevolge de wijziging van straatnamen en huisnummers H. (...) 161 wordt gewijzigd naar C. (...) 36;

Dat derhalve de heer V.C. (...) aanduidt dat hij wel degelijk in het bezit is van een woning gestaan en gelegen te 2500 Lier, C. (...) 36 en in staat is aldaar zijn echtgenote op te vangen maar dat uiteraard de overgelegde eigendomsakte de dato 14 december 1972 reeds werd verleden jaren vóór de wijziging van de straatnamen en de huisnummering waarbij de stad Lier vanaf 1 maart 1977 H. (...) 161 herbenoemde naar C. (...) 36

Dat de referentiepersoon dan ook wel degelijk aantoonde beschikking te hebben over voldoende huisvesting in de zin van het Burgerlijk Wetboek;

Dat ook hier de bestreden beslissing werd genomen mits schending van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980;

Dat de stukken die werden overgemaakt en die voor de goede orde voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals worden gevoegd in kopij alsook geactualiseerd dan ook wel degelijk bewijskrachtig zijn en afdoende bewijs leveren van voldoende bestaansmiddelen en huisvesting;

Dat verzoekster zich derhalve wel kan beroepen op artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat verzoekster dan ook in aanmerking komt conform artikel 40ter om te verblijven bij haar echtgenoot zodat toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek alsook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

“ Artikel 213 :

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd.”

Overwegende dat in dezelfde zin eveneens moet toepassing worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.”

14

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.[...]”²⁷

Overwegende dat vertoogster niet alleen het recht heeft te huwen met de persoon van haar keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoogster het recht heeft een gezin te stichten en zij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoogster gehuwd is met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat vertoogsters echtgenoot bovendien aantoonde dat hij in de zin van de wet beschikking heeft over voldoende inkomsten en huisvesting en dit naar genoegen van recht bewijst en de verwerende partij ten onrechte stukken buiten beschouwing laat zodat ook de beslissing wordt genomen mits schending van het UVRM, het EVRM en het Burgerlijk Wetboek benevens de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat de beslissing dan ook werd genomen met miskennis van de bewijskracht van de stukken en derhalve minstens onzorgvuldig werd genomen zodat er prompt niet alleen op grond van de schending van de verdragen maar ook van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;”

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *in* juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een visum een gunst is en geen recht maar dat de weigering van afgifte van een visum wel dient op afdoende wijze te worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoogster, echtgenote van een Belg, wel degelijk in aanmerking komt om een visum te bekomen binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met haar echtgenoot in het Rijk en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoogster aanwijst dat zij beschikking heeft over alle documenten nodig om haar aanvraag gezinshereniging in regel te stellen en dat deze ook werden medegedeeld;

Overwegende dat zoals supra aangetoond verzoekster aanwijst dat zij beschikking heeft over alle stukken nodig om haar aanvraag gezinshereniging in regel te stellen en dat zij bewijst dat de referentiepersoon beschikking heeft over voldoende inkomsten alsook huisvesting zoals supra aangegeven;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stukken buiten beschouwing heeft gelaten in het bijzonder de stukken aangaande de maandelijkse rente aangaande de aanzuivering van het handelsfonds ten belope van 50.000 euro betaalbaar ad 500 euro per maand vanaf januari 2016 over een periode van meer dan 8 jaar waaruit ten volle blijkt dat de echtgenoot van verzoekster beschikking heeft over voldoende récurrente inkomsten en bovendien het bewijs wordt geleverd dat de

referentiepersoon eigenaar is van een woning die hij bewoont weze het dat hij deze aankocht in 1972 en in 1977 de stad Lier de straat een andere naam heeft gegeven en hernummerd;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel telefonisch contact gaat opnemen met de werkgever om na te kijken of een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur al dan niet verlengd zal worden maar nalaat om na te kijken wat de situatie aangaande de beschikbaarheid van voldoende huisvesting betreft;

Overwegende dat zoals supra aangegeven de beslissing werd genomen met schending van artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, derhalve conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens op een onvolledig dossier daar waar stukken objectief buiten beschouwing worden gelaten zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1 voornoemd;³⁰

Dat dit handelen zoals supra aangegeven van de verwerende partij in strijd is met de verdragsrechtelijke regels en de letter van de wet maar ook als weinig zorgvuldig laat staan redelijk moet worden aangemerkt;

Dat ten minste op deze basis de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd;

Overwegende dat vaststaat dat de echtgenoot van verzoeker beschikking heeft over voldoende inkomsten;³¹

Overwegende dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een samengesteld dossier dat dermate mank werd opgemaakt voor beoordeling door het weglaten van stukken die op objectieve wijze de inkomsten van de echtgenoot van verzoeker aantonen;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na inoverwegingname van alle nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door verregaande subjectiviteit en onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is zoals supra ten volle werd aangetoond;

Overwegende dat verzoeker in aanmerking komt voor gezinshereniging binnen het kader van een correct gesloten huwelijk en vraagt deze gezinshereniging met een partner die beschikking heeft over alle middelen om te vermijden dat verzoeker in de sociale zekerheid zou belanden;

Overwegende dat verzoeker eenvoudigweg wenst te worden toegelaten te verblijven in het Rijk bij haar Belgische echtgenoot en hiertoe het recht heeft wat haar wordt ontzegd door de verwerende partij;

Overwegende dat verzoeker dan ook het recht heeft op objectieve wijze haar dossier te zien behandeld en het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;"

3.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.5. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, 1° *iuncto* artikel 40ter, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenote, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

3.6. Het motief dat niet op afdoende wijze aangetoond is dat de echtgenoot van de verzoekende partij over toereikende bestaansmiddelen beschikt, om tegemoet te komen aan de noden van een gezin van 2 personen, zonder ten laste te vallen van de overheid, volstaat om de bestreden beslissing – waarin gesteld wordt dat niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging – te schragen. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt de verzoekende partij er niet in de desbetreffende pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

In zoverre de verzoekende partij aldus kritiek uit op het motief dat stelt dat niet aangetoond wordt dat de echtgenoot van de verzoekende partij over voldoende huisvesting beschikt, toont zij niet aan op welke wijze de aanwezigheid van dit overtollig motief in de bestreden beslissing zou leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing, zodat zij niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing door het opnemen van een overtollig motief onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.7. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.8. *In casu* wordt de aanvraag van een visum geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat de te vervoegen persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

3.9. Uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten had neergelegd inzake de bestaansmiddelen in functie van haar aanvraag voor een visum gezinshereniging van 24 augustus 2017:

- KBC-rekeninguittreksels
- Een overzicht van uitgevoerde transacties op een BPost-card
- Aanslagbiljet Personenbelasting en Aanvullende belastingen – Inkomsten 2015
- Arbeidsovereenkomst bij CV (...) met twee loonfiches
- Overzicht Uitkeringen door het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds

3.10. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot in ogenschouw heeft genomen doch ofwel heeft geoordeeld dat deze stukken niet konden worden aanvaard als bewijs van toereikende bestaansmiddelen ofwel heeft geoordeeld dat de bewezen bestaansmiddelen niet toereikend zijn daar ze niet gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

3.11. De verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenoot zaakvoerder was van een BVBA en op 21 december 2012 ontslag werd verleend uit zijn zaakvoerderschap alsook kwijting werd gegeven voor zijn bestuur, dat daaropvolgend hij zijn aandelen overdroeg in de vennootschap mits de prijs van 50.000 euro op 4 januari 2016 en dat gedurende 100 maanden een bedrag van 500 euro wordt gestort hoofdens overname van het handelsfonds. De verzoekende partij betoogt dat het hier gaat om een recurrente bron van inkomsten over een periode van meer dan acht jaar ingaande vanaf januari 2016 wat niet nuttig kan worden betwist.

Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn. Betreffende het bedrag van 50.000 euro kan de Raad vaststellen dat dit bedrag verschijnt op de KBC-uittreksel die werden neergelegd bij de aanvraag. Ook blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag neergelegde stukken dat dit bedrag de prijs is voor de overdracht van de aandelen. Hieromtrent stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat louter op basis van een overzicht van bankverrichtingen en transacties niet kan aangenomen worden dat de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verzoekende partij toont met haar betoog, waarin zij enkel opnieuw wijst op de prijs voor de overdracht van de aandelen, niet aan op welke wijze deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Betreffende het bedrag van 500 euro dat maandelijks wordt gestort, betoogt de verzoekende partij dat dit het hier gaat om een recurrente bron van inkomsten over een periode van meer dan acht jaar ingaande vanaf januari 2016. Echter stelt de Raad vast dat uit geen enkel door de verzoekende partij bij haar aanvraag overgelegd stuk blijkt dat het maandelijks ontvangen van 500 euro geschiedt omwille van overname van het handelsfonds, noch dat het gaat om een recurrente bron van inkomsten over een periode van meer dan acht jaar ingaande vanaf januari 2016. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij niet terecht of op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat louter op basis van een overzicht van bankverrichtingen en transacties niet kan aangenomen worden dat de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat rekeninguittreksels geenszins aangenomen kunnen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door bevoegde instanties of werkgevers. Gelet op voorgaande vaststelling kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij de stukken aangaande de maandelijksse rente aangaande de aanzuivering van het handelsfonds ten belope van 50.000 euro betaalbaar aan 500 euro per maand vanaf januari 2012 over een periode van meer dan acht jaar – waaruit ten volle blijkt dat haar echtgenoot beschikking heeft over voldoende recurrente inkomsten – ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. De Raad herhaalt dat uit geen enkel door haar bij haar aanvraag overgelegd stuk blijkt dat het maandelijks ontvangen van 500 euro geschiedt omwille van overname van het handelsfonds, noch dat het gaat om een recurrente bron van inkomsten over een periode van meer dan acht jaar ingaande vanaf januari 2016.

3.12. De verzoekende partij vervolgt dat haar echtgenoot ingevolge een hartkwaal erkend invalide is en hij beschikking heeft over een vervangingsinkomen van 39,31 euro per dag in de 6-dagen week en dat hij daarnaast mits toestemming van de controlearts werkt en dat zij zijn loonfiches heeft voorgebracht alsook zijn opeenvolgende personenbelastingen, dat de arbeidsovereenkomst bij de CV (...) van 26 juni 2017 werd verlengd bij arbeidsovereenkomst van 1 oktober 2017 voorlopig tot en met 30 juni 2018. De verzoekende partij beperkt zich tot het weergeven van de feiten die blijken uit de documenten die zij heeft voorgelegd – feiten waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op zich niet worden betwist door de verwerende partij nu zij immers erkent dat er sprake is van een vervangingsinkomen, alsook van een arbeidsovereenkomst – en van feiten die blijken uit een telefonisch contact door de verwerende partij met de CV (...) waarnaar eveneens verwezen wordt in de bestreden beslissing, doch zij toont op deze wijze geenszins aan dat de motieven waarbij erop wordt gewezen waarom deze documenten of feiten ofwel niet aanvaard kunnen worden als bewijs van toereikende bestaansmiddelen ofwel niet aantonen dat de bewezen bestaansmiddelen toereikend zijn daar ze niet gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.13. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij manifest de uitkering van het maandelijks bedrag van 500 euro hoofdens de overname van het handelsfonds met een duurtijd van meer dan 8 jaar negeert, herhaalt de Raad dat uit geen enkel door haar bij haar aanvraag overgelegd stuk blijkt dat het maandelijks ontvangen van 500 euro geschiedt omwille van overname van het handelsfonds, noch dat het gaat om een recurrente bron van inkomsten over een periode van meer dan acht jaar ingaande vanaf januari 2016. Voorts stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing wel

degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het document waaruit het maandelijks ontvangen van 500 euro in 2016 en 2017 blijkt. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelen een KBC-rekeninguittreksel voorlegde. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij niet terecht of op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat louter op basis van een overzicht van bankverrichtingen en transacties niet kan aangenomen worden dat de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat rekeninguittreksels geenszins aangenomen kunnen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door bevoegde instanties of werkgevers.

3.14. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het verstaat om de werkgever te contacteren maar wel nalaat om bijkomende informatie te vragen, laat zij na aan te tonen omtrent welke aspecten van documenten of bestaansmiddelen de verwerende partij bijkomende informatie had dienen op te vragen. In zoverre zij doelt op de maandelijkse uitkering hoofdens de overname van het handelsfonds, herhaalt de Raad dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij nagelaten heeft met alle haar gekende relevante gegevens rekening te houden of onzorgvuldig te werk is gegaan. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoonde dat haar echtgenoot over toereikende bestaansmiddelen beschikt waardoor de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij/zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen betreffende de maandelijkse uitkering hoofdens de overname van het handelsfonds, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van de visumaanvraag verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen vergezeld van de nodige stavingstukken.

3.15. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij nalaat om behoorlijk de rekening te maken, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekende partij meent immers dat het inkomen van de referentiepersoon dient te worden beschouwd als zijnde de inkomsten uit arbeid bij de CV (...) meer de uitkeringen van het VNZ en de afbetaling van de overname van het handelsfonds. In zoverre de verzoekende partij meent dat de inkomsten uit arbeid bij de CV (...) in rekening dienden genomen te worden, gaat zij volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarom deze inkomsten niet in rekening worden gebracht voor het berekenen van de bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd wat volgt *“Overwegende dat Mijnheer V.C.J. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen een Arbeidsovereenkomst voorlegde aangevuld met 2 loonfiches die betrekking hebben op een tewerkstelling bij de CV (...) te Mechelen dewelke beëindigd werd op 30/09/2017. Bijgevolg kunnen de voorgelegde loonfiches niet aangenomen worden daar zij betrekking hebben op een afgesloten contract waardoor deze dus niet als bewijs kunnen dienen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Overwegende dat, na telefonisch contact met de CV (...), blijkt dat Mijnheer V.C.J. (...) een verlenging van deze arbeidsovereenkomst zou hebben bekomen voor de periode 01/10/2017 tot 30/06/2018. Vooreerst betreft dit een verlenging van bepaalde duur tot slechts 30/06/2018 waarbij er geen garantie wordt gegeven dat deze overeenkomst in de toekomst nog eens zal worden verlengd zodat de stabiliteit van de eruit voortvloeiende inkomsten niet wordt bewezen. Voorts werd meegedeeld dat Mijnheer V.C.J. (...) sinds 15/11/2017 arbeidsongeschikt is voor onbepaalde tijd zonder behoud van loon zodat hij terugvalt op zijn invaliditeitsuitkering zoals hieronder beschreven.”* Met het enkel stellen dat zij een arbeidsovereenkomst heeft bij CV (...) van 26 juni 2017 voorlopig verlengd tot en met 30 juni 2018, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Zij toont dan ook niet aan dat de inkomsten uit arbeid bij CV (...) ten onrechte niet in rekening

werden genomen. De verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon sinds 15 november 2017 arbeidsongeschikt is voor onbepaalde tijd zonder behoud van loon. Zij stelt enkel dat het inkomen van de referentiepersoon dient te worden beschouwd als inkomsten uit arbeid 'meer' de uitkeringen van het VNZ waarbij zij verwijst naar de toestand van januari 2018 waaruit blijkt dat zij zowel loon ontving als een uitkering. Echter door te wijzen op stukken die de verwerende partij niet bekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de vaststellingen van de verwerende partij. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet bekend waren. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bleek niet uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij zowel loon als een uitkering ontving. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet betwist dat de referentiepersoon sinds 15 november 2017 arbeidsongeschikt is voor onbepaalde tijd zonder behoud van loon. Bovendien betwist de verzoekende partij ook geenszins het motief betreffende de inkomsten uit arbeid dat de verlenging van de arbeidsovereenkomst maar voor een bepaalde duur is waarbij er geen garantie is dat deze overeenkomst in de toekomst nog eens zal worden verlengd zodat de stabiliteit van de eruit voortvloeiende inkomsten niet wordt bewezen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het inkomen van de referentiepersoon diende te worden beschouwd als de inkomsten uit arbeid 'meer' de uitkeringen van het VNZ. Betreffende de afbetaling van de overname van het handelsfonds, herhaalt de Raad dat uit geen enkel door de verzoekende partij bij haar aanvraag overgelegd stuk blijkt dat het maandelijks ontvangen van 500 euro geschiedt omwille van overname van het handelsfonds, noch dat het gaat om een recurrente bron van inkomsten over een periode van meer dan acht jaar ingaande vanaf januari 2016. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij niet terecht of op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat louter op basis van een overzicht van bankverrichtingen en transacties niet kan aangenomen worden dat de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat rekeninguittreksels geenszins aangenomen kunnen worden ter vervanging van officiële documenten uitgereikt door bevoegde instanties of werkgevers. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de 500 euro per maand onterecht niet in de berekening van de bestaansmiddelen werd meegenomen.

De berekening die de verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift is niet dienstig, daar deze gebaseerd is op de optelling van de inkomsten uit arbeid, de uitkering van VNZ en de afbetaling van de overname van het handelsfonds en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij onterecht is uitgegaan van enkel de uitkering van VNZ bij het berekenen van de bestaansmiddelen. Met het enkel stellen dat de recurrente aard van ieder van de inkomsten vaststaat en ook in rekening moet worden gebracht, toont zij evenmin aan dat de motieven betreffende de voorgelegde inkomsten foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing en meent dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, toont geenszins het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de motieven aan. Bovendien is de berekening gebaseerd op de toestand van januari 2018. De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er documenten voorlagen die de financiële toestand van de referentiepersoon van januari 2018 staafden, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet te zijn uitgegaan van deze financiële gegevens. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met stukken waarvan hij geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

3.16. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze of foutief of kennelijk onredelijk vaststelde dat de verzoekende partij niet aantoont dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.17. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de stukken die werden overgemaakt en die voor de goede orde nogmaals worden gevoegd bij het verzoekschrift, kan de Raad enkel vaststellen dat deze stukken zich in het administratief dossier bevinden en de verzoekende partij niet aantoont dat onterecht met één van deze stukken geen rekening zou zijn gehouden. Zij toont geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte stukken waarvan zij kennis had buiten beschouwing heeft gelaten of dat zij zich bij de

beoordeling heeft laten leiden door een samengesteld dossier dat dermate mank werd opgemaakt door het weglaten van stukken die op objectieve wijze de inkomsten van haar echtgenoot aantonen.

Betreffende de geactualiseerde stukken die de verzoekende partij voorlegt, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te houden met stukken waarvan zij geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

In zoverre de verzoekende partij meent dat deze stukken wel degelijk bewijskrachtig zijn en afdoende bewijs leveren van voldoende bestaansmiddelen en huisvesting, dat zij zich wel kan beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn gelet op de stukken van het administratief dossier. De beslissing tot weigering van een visum verhindert de verzoekende partij overigens niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

3.18. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststellingen van de verwerende partij totaal niet stroken met de realiteit en wel integendeel volstrekt ingaan tegen het dossier zoals overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing is aangetast door *“verregaande subjectiviteit en onzorgvuldigheid”*. Zij maakt niet aannemelijk dat haar dossier niet op objectieve wijze werd behandeld.

Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd, noch dat zij – op grond van de stukken die zij had meegedeeld aan het bestuur – *“binnen het kader van een correct gesloten huwelijk”* in aanmerking komt om een visum te bekomen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en samen te wonen met haar echtgenoot in het Rijk.

In zoverre zij meent dat zij in onderhavig verzoekschrift aantoont dat zij in aanmerking komt om een visum te bekomen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat zij beschikt over alle documenten die nodig zijn om haar aanvraag gezinshereniging in regel te stellen, dat zij bewijst dat de referentiepersoon beschikt over voldoende inkomsten en huisvesting, lijkt zij opnieuw te verwijzen naar de geactualiseerde stukken die zij voorlegt. De Raad verwijst naar wat hieromtrent reeds gesteld werd in punt 3.17.

3.19. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.20. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.21. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In deze zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In deze zaak wijst de verzoekende partij op haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot in functie van wie zij de visumaanvraag indiende. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het huwelijk of het gezinsleven betwist.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in

aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

In voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aantoonde die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven elders uit te oefenen of verder te zetten. Dienaangaande dient toch te worden opgemerkt dat zij er tot op heden wel in geslaagd is een gezin te vormen met haar Belgische echtgenoot zonder dat zij blijk geeft van noemenswaardige problemen, terwijl zij reeds huwden op 29 oktober 2012. Er blijkt voorts niet dat de Belgische echtgenoot de verzoekende partij niet regelmatig kon bezoeken in het land van herkomst en evenmin dat zij via de moderne communicatiemiddelen geen contacten konden onderhouden.

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing door de wet, met name de Vreemdelingenwet, is voorzien en dat zij één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving, waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragssluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. De Raad benadrukt verder dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Van zodra haar echtgenoot kan bewijzen dat hij over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt staat er haar niets in de weg om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.22. De Raad wijst erop dat het loutere feit dat een vreemdeling gehuwd is met een Belg, geen automatisch verblijfsrecht tot gevolg heeft. *In casu* heeft de verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging als echtgenote van een Belgische man ingediend, doch heeft zij nagelaten aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot enkel in België aan een verplichting tot samenwoning zouden kunnen voldoen.

3.23. De UVRM is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

Ten overvloede wijst de Raad op wat volgt. Artikel 16 van de UVRM waarborgt het recht om te huwen en een gezin te stichten. De verzoekende partij – die reeds gehuwd is – toont niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing haar deze rechten ontzegt. In zoverre de verzoekende partij meent dat uit artikel

16 van het UVRM voortvloeit dat zij het recht heeft om met haar echtgenoot samen te leven of samen te wonen, kan dit niet in de voormelde bepaling gelezen worden. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan in welk opzicht artikel 12 van de UVRM geschonden is.

3.24. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.25. De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER